

MotorXpert

COMMUNITY
AFRICA MEREU ACASĂ

PESTE TOT MEREU ACASĂ

O CĂLĂTORIE DE PESTE 16.000 KM ÎN AFRICA LA GHIDONUL UNUI IRON 883 ȘI O POVESTE DE VIAȚĂ CE TREZEȘTE HOINARUL DIN TINE... ȘI CARE MAI CĂ TE-AR LUA LA PALME DACĂ I-AI SPUNE UNDE TE-AI PLIMBAT ANUL TRECUT. SAU BĂGA ÎN ȘEDINȚĂ, DACĂ AVEM ȘI SENSIBILI PRINTRE NOI.

Text: **Adrian Cobzașu**; foto: **personale - Elena Axinte**

P

icasso spunea că fiecare copil e un artist, iar problema este să rămâi artist după ce crești. Spun copil cu admirație și mă refer strict la viața motociclistică, pentru că la nici doi ani de permis, cu aproape 20.000 km (douăzeci) la activ, pleca cu un Iron 883 spre Africa. N-aș spune curaj sau nebulie, ci încredere. Genul acela de încredere pe care îl au uneori copiii în oameni și în soartă, de a se lăsa în voia întâmplării fără a se gândi că s-ar putea întâmpla ceva rău. Iar după cum spunea chiar ea, n-a simțit frica niciodată în călătoria asta. Știm toți zicalele care spun să trăiești aici și acum și că traseul e mai important ca destinația. Da, dar ea s-a hotărât să și trăiască după ele. În afara țărilor pe care urma să le parcurgă nu avea ceva programat, ci doar inima deschisă, ne spune. Așadar, tot ce s-a petrecut în cele trei luni jumătate, i s-au întâmplat ei personal. Interacțiunile pe care le-a avut, legăturile create și toate deciziile pe care le-a luat singură, cu sau fără casca pusă, nealterate de convingerile altora sau de vreun program predefinit. Ce ne-a povestit nu este Africa din zvonuri, știri și nici măcar varianta documentată, ci Africa „cea care dă, nu care cere” a Elenei Axinte, cetățeană a lumii de origine română, călare pe un Harley Davidson cu numere de Vaslui.

DE CE HARLEY?

Pentru că nu a copilărit printre motociclete și nici nu și-a tăbăcit... întărit mușchii spatelui într-o tinerețe petrecută în șa, căutând acum să pornească pe calea bătută cu una dintre motocicletele potrivite și des folosite de alți oameni în asemenea excursii, un boxer german de exemplu. A descoperit acum câțiva ani Harley-Davidson și în particular această motocicletă, mai potrivită pentru ea decât alți masivi din gamă. Forme, sunet sau vibrații, separat sau laolaltă, i-au căzut cu tronc. Fiind prima motocicletă, fă-

ră a fi experimentat măcar vreun scuter până să o ia, condusul o solicita suficient de mult încât să-i capteze toată atenția, iar acolo poate că a fost sădit, sau crescut, acel sentiment de libertate pe care îl asociem toți cu motociclismul. A văzut orașe noi, trasee noi, țări și, după vreo lună petrecută prin Europa cu al ei asfalt de poveste, viața pe drum devenise un fel de acasă. Apoi a început să caute acel ceva „mai mult”, și dacă la început Africa părea doar continentul cel mai apropiat, pe măsură ce trecea timpul a început să simtă o chemare reală către acest loc. În

general, crede că oamenii aparțin peste tot, iar dacă ea conduce un Harley, și Fierul (Iron) intră sub aceeași cupolă.

PREGĂTIRI

După ce a auzit toate sfaturile și prevestirile fataliste care-i desenau o serie de întâmplări groaznice, a început să caute informații reale despre această călătorie; găsim fix în acea perioadă o femeie care străbătea Africa cu un Harley pe partea de Est și își posta pe internet progresul. Au intrat în legătură. Așadar se putea! Iar visul prindea pe zi ce trece mai mult contur.

Și ca să devină realitate a început pregătirile adevărate. Vaccinuri, un curs de mecanică elementară pentru eventualele probleme (pene, schimburi de ulei, etc.), bagaje și motocicletă în sine. Acest, sau această - după cum face referire la ea, Iron 883 pe care îl vedeți în imagini este standard. Dar, atenție! I-a montat pneuri mixte și un filtru de benzină special.

Să-i dăm un pic pe repede înainte: s-a îmbarcat cu tot cu motocicletă la Genova pentru a ajunge în Tanger, Maroc. Apoi a traversat Mauritania, Senegal, Guineea Conakri, Coasta de Fildeș și Burkina Faso, destinația în care a petrecut o săptămână, care a avut ca finalita-

te un mic spectacol pus în scenă de copiii locali. Audiența a fost formată în mare parte din motocicliști. În timpul documentării pentru călătorie a descoperit o asociație umanitară care își desfășoară activitatea în Africa, care organizează printre altele și cursuri de mecanică de motociclete pentru cei care le calcă pragul. Avea deja o cauză mai înaltă căreia îi putea dedica această călătorie.

VIAȚA BATE FILMUL

Sau cartea. Dacă nu auzeam poveștile pe măsură ce parcurgeam pozele, puteam să jur că e vorba de vreun roman nepublicat al lui Coelho despre o motociclistă. Geva de genul: dacă îți dorești ceva cu adevărat tot universul lucrează alături de tine să-ți îndeplinești viziunea. Și orice pare că ar putea decurge rău ia o turnură spre bine în ultimul moment.

Sau dacă e să se strice ceva... dar haideți să vă povestesc la timpul potrivit.

Oriunde am fi dus discuția, laitmotivul era libertatea. Timp de trei luni și jumătate a trăit fără un program, de cele mai multe ori neștiind nici măcar unde va petrece noaptea. Iar aici găsim acel strop de magie care face povestea una specială. S-a expus fără rețineri sau plasă de siguranță unei lumi în care te-ai putea găsi peste noapte fie adoptat, fie vizitat de șerpi sau scorpioni (și să ne limităm la acești prădători).

MEREU ACASĂ

În cele trei luni și jumătate nu a înnoptat la hotel sau ceva similar. A fost primită cu brațele deschise pe oriunde a ajuns și acceptată rapid în sânul diferitelor familii, chiar de cele ale oamenilor întâlniți pe stradă. A dormit pe jos într-un fel de magazie, a dormit în același pat cu mame și copii, a fost găzduită de autorități locale și a vizitat toate păturile sociale, de la cei mai simpli la cei foarte bogați. A stat o noapte în deșert după ce era la un pas să rămână în pană de benzină fiindcă a refuzat să cumpere la suprapreț de la niște „colegi” nemotocicliști. Le-a făcut chiar și morală pentru prețurile umflate. Benzinăriile pe care le-a găsit până în acel punct aveau doar gaz sau motorină, iar rezerva ei o folosise deja. Sper că e clar faptul că eu în locul ei nu doar că aș fi dat bucurosi bani în plus dar, aș fi luat și încă o canistră la acei combinatori locali. Vedeți voi, în ciuda evidenței cu multe replici din fața mea, eu cred că în tărâmul acela, atunci când coboară întunericul până și opti-

mismul tace. Revenind, a plecat pe vapori de benzină în mijlocul deșertului... și a găsit la câțiva kilometri așezarea de corturi unde a campat la o mie de stele, în sacul de dormit. Erau foarte frumoase, și mult peste o mie.

A plecat având câteva contacte ale familiilor celor implicați în programul ei din Milano. Dar după ce a fost „găsită” de prima familie, a știut că doar așa vrea să fie călătoria ei. Apoi a fost pusă în legătură cu niște cunoștințe care au anunțat la rândul lor mai departe, și tot așa. Motocicliști o descopereau pe drum și îi făceau vrând, nevrând program cu plimbări locale și o ajutau cu orice de la cazare la sfaturi și indicații. A ajuns chiar și la o televiziune locală în acest fel. În Guinea a stat într-un oraș la unul dintre contactele pe care le avea, acasă la un militar.

Nu a bifat prea multe obiective turistice, ci a descoperit totul nefiltrat: cot la cot în viața de zi cu zi a oamenilor. A învățat să gătească de la ei, a ajuns la un botez și a trăit de multe ori cu strictul necesar, uneori în condiții similare cu găsim la noi în zonele defavorizate. De aceea spune, glumind, că țara care i-a plăcut cel mai mult a fost Africa, puținele diferențe dintre vecini nereușind să acopere în vreun fel ospitalitatea și căldura locuitorilor.

ȘI MOTOCICLETA?

S-a mai așezat pe o parte sau alta, s-a mai încălzit uneori, dar n-a avut nicio problemă. Nici măcar o pană. Conducând în mare parte prudent, a fost ferită de complicații. A căzut când a încercat să depășească un camion prin dreapta, fără urmări. În altă zonă a cerut ajutor localnicilor pe o porțiune de 30 de kilometri extrem de dificilă. Un june localnic s-a oferit să conducă până la ieșirea din zona cu pricina, iar la întoarcere a parcurs-o singură, triumfătoare. Doar cu vreo 300 km înainte de finalul călătoriei, în Casablanca, în fața showroom-ului Harley-Davidson la care fusese invitată, s-a oprit Iron-ul și nu mai voia să pornească. Un cablu electric s-a deteriorat și măcinat de la atâta nisip și apă și noroi și gropi și vibrații. Poate că cineva, sau ceva, chiar a avut grijă de ea.

Aș putea scrie pagini întregi despre călătoria ei și toate micile povești, dar vreau să închei aici ca să nu diluez esența. Din cele auzite se confirmă teoria că toate lucrurile de care ai nevoie cu adevărat încap în bagajul de pe o motocicletă. Și tot ce trebuie să faci ca să lași spectacolul vieții să și se întâmple este să ignori uneori rațiunea. Îi urăm Elenei succes în viitoarele călătorii în jurul lumii alături de al său Iron 883. Urmăriți-i aventurile căutând #helebiker!

